

Mariska Noordeloos

Wij hebben een geheimpje.

Eerste druk 2023

Tweede druk 2026

Copyright © Mariska Noordeloos

Uitgever: Brave new books

Afbeelding cover: Sam Williams via Pixabay

Omslag vormgeving: Mariska Noordeloos

Binnenwerk vormgeving: Mariska Noordeloos

Proeflezers: Petra Podevyn, Renata Dekker en Wijna
Wagenaar Anja Kroon.

Copyright © 2023 Uitgeverij Keytree Copyright 2026

Mariska Noordeloos

ISBN 9789465468020

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Lieve lezer,

Allereerst bedankt voor uw interesse in mijn boek. Toen ik met dit boek begon was ik nog een beginnend schrijver. Mijn eerste boek *Het spel is uit* was nog maar net uitgebracht, toen ik in contact kwam met een mevrouw die mijn boek had gelezen. Zij vroeg of ik haar verhaal op papier wilde zetten. Ik maakte met haar een afspraak voor een kopje koffie en zij vertelde mij een bizar verhaal.

Zij was de vrouw van een pedofiel. En haar verhaal was heftig. Ik stond vaak met mijn oren te klapperen en meerdere malen viel mijn mond open van verbazing.

Mijn eerste reactie was dat ik samen met haar dikke tranen huilde omwille van de slachtoffers, jong en oud. Natuurlijk was ook zij slachtoffer van een man met een ziek brein.

Op mijn vraag waarom zij achter hem was blijven staan kon zij mij geen duidelijk antwoord geven.

Nadat wij afscheid hadden genomen ben ik begonnen haar verhaal aan het papier toe te vertrouwen.

Dit was in 2016.

Na de eerste hoofdstukken te hebben geschreven kwam bij mij de twijfel. Wie zat hierop te wachten? Wie wil dit lezen? Waarom heeft zij mij eigenlijk gevraagd om haar verhaal te schrijven?

Ik besloot te stoppen met het verhaal en ging verder met mijn andere boeken.

Toch bleef dit verhaal steeds weer in mijn achterhoofd.

Later kwam ik erachter dat zij het verhaal uit haar duim had gezogen om zo aandacht te krijgen. Een lang verhaal waar ik u niet mee lastig ga vallen. Inmiddels was het verhaal al voor een groot deel geschreven.

Als moeder van twee jongens was ik altijd bang, toen ze klein waren, dat ze meegenomen zou kunnen worden door een vreemde. Hoe vaak ik niet tegen ze zei: ‘Ga niet met vreemde mannen mee’. Of de beruchte uitspraak: ‘Neem geen snoepjes aan van een vreemde’.

De keren dat bij mij de angst kwam opzetten dat er een of andere viespeuk op school of tijdens sport, of de vader (of moeder) van een vriendje, aan mijn kind zou komen, zijn niet op de vingers van één hand te tellen.

Na een post op Facebook met een vraag aan auteurs waar iemand nooit over kon schrijven, kwam dit verhaal weer in mijn hoofd. Ik reageerde op deze post en kreeg zoveel reacties die zeiden dat ik het juist wél moest schrijven. Ondanks dat die mevrouw mij een broodje-aap-verhaal had verkocht, is het helaas - en ik zeg met grote letters HELAAS - wel een realistisch verhaal. Het gebeurt nog iedere dag. Niet alleen maar oude vieze mannetjes in regenjassen die hun geslachtsdeel laten zien, maar ook “normaal” uitziende mannen (en vrouwen) die kinderen lastigvallen in treinen, op de voetbal, de gymleraar, de vriend van de oppas en noem maar op.

Hoe vaak verschijnt het in het nieuws? En wat mij dan nog het meeste verbaast is hoe laag de straffen zijn. Ik vind dat deze mannen terecht moeten worden als een moordenaar met voorbedachten rade. Mijn persoonlijke mening uiteraard. Ik zie deze mannen als moordenaars, ondanks dat ze misschien niet altijd een kind vermoord hebben. Ze hebben wél de onschuld van het kind vermoord. De onschuld en het vertrouwen van een kind is voor altijd. Hun leven is hen ontnomen.

Ik besloot om tóch het boek verder te schrijven, ondanks mijn twijfel over het heftige onderwerp. Ik schrijf drama-thrillers, maar ik ben van mening dat ook dit onderwerp aandacht verdient.

Ik heb het verhaal een eigen draai gegeven zodat het verhaal niet lijkt op het verhaal van de bewuste dame.

Mijn gedachten gaan uit naar ieder kind, iedere ouder en elk familielid die te maken heeft gehad met (de gevolgen van) pedofilie.

Bent u onder de indruk van mijn verhaal, dan zou u mij een groot plezier doen door een recensie te plaatsen op Hebban of Bol.com, en andere sites waar je recensies kunt plaatsen.

Natuurlijk mag het ook op mijn Facebookpagina: “Mariska Noordeloos auteur”.

Op deze manier hoop ik als schrijver meer naamsbekendheid te krijgen.

Alvast bedankt en - ondanks het zware onderwerp - veel leesplezier.

Liefs, Mariska

*Mama, waar ben je nou?
Ik ging even op bezoek bij die lieve buurmevrouw.
Zij was er niet, maar wel onze buurmeneer.
Hij deed gemeen, mama. Hij deed mij heel veel zeer.*

*Mama, waar was je? Ik zag je niet.
Ik heb zo 'n pijn, mama, en zoveel stil verdriet.
Die meneer zei dat jij en papa mij weg zouden geven
en dat ik niet meer samen met jullie mocht verder leven.*

*Mama, waar zit je? Ik mag van die buurmeneer niks zeggen.
Ik mag het van hem niet aan jullie uitleggen.
Ik snap het allemaal niet, mama, en ik weet het niet meer,
maar ik moest hier stil over zijn van deze buurmeneer.*

Hoofdstuk 1 - Marianne

Juli 2018

Met een ruk schoot ik overeind van het lawaai van buiten. Even kon ik het geluid niet plaatsen. Ik hoorde stemmen. Boze stemmen. Stemmen die de naam van mijn man schreeuwden. Hoorde ik nou grove scheldwoorden? Woorden die gericht waren tegen mijn man? Ik gaf Remon een duw. ‘Remon, wakker worden!’ Steeds harder schudde ik hem door elkaar en uiteindelijk keek hij mij met slaperige ogen aan. ‘Wat moet je nou?’ ‘Ik weet niet wat er aan de hand is, maar ik hoor mensen schreeuwen,’ zei ik zachtjes, alsof ik bang was dat anderen mij konden horen. Op dat moment klonk er een harde knal en glasgerinkel in de kamer naast ons. ‘Jezus man, dit doen ze toch niet als ze bij ons gaan inbreken?’ Remon schoot overeind. ‘Ga je bed uit en ga naar de overloop om je veilig te stellen! Nu! Verdomme, wat de fuck! Dit is niet normaal!’ Woest sprong hij uit bed. ‘Marianne, dit zijn geen kinderstreken!’ Snel schoot ook ik het bed uit, griste mijn badjas van de haak en rende naar de overloop. Mijn benen begonnen te trillen en mijn hart bonkte in mijn keel. Even keek ik verdwaasd naar de vloer in de logeerkamer. Ik zag een grote baksteen op de grond liggen. Ik gluurde verder de logeerkamer in. De gordijnen wapperden vrolijk mijn kant op. In het midden van het grote raam zat een grote ster met middenin een gat. Nog een beetje slaapdronken en met zijn haren alle kanten op, duwde Remon zijn mobiel in mijn handen. ‘Bel 112. Nu!’ Hij rende via de lange overloop en de trap af naar beneden. Even stond hij stil om op adem te komen. Zachtjes zei ik dat hij voorzichtig moet doen, maar hij hoorde mij niet.

Ik belde 112. ‘Met Marianne Verhoeve. Er wordt ingebroken bij ons. We hebben direct politie nodig!’ Ik zei het met zachte stem, uit angst dat ze me buiten zouden horen. Ik luisterde nauwelijks naar wat er teruggezegd werd.

Ondanks dat ik voelde dat het gevaarlijk kon zijn liep ik voorzichtig, zonder het licht aan te doen, naar het raam in de logeerkamer. Op mijn blote voeten probeerde ik de glasscherven te ontwijken. De volle maan verlichtte de kamer net genoeg om te zien waar ik het beste mijn voeten neer kon zetten. Ik ging uit het zicht, zodat niemand mij kon zien, langs de wand verder.

Voorzichtig duwde ik het gordijn een beetje opzij. Ik vond het super stoer van Remon dat hij naar beneden was gegaan om de daders te confronteren.

Ik bedacht me dat ik niet had geweten wat ik zou doen als ik in zijn schoenen had gestaan. Stel dat ik alleen was geweest? Koude rillingen gingen over mijn rug. Wat als hem nu wat overkwam? Wat als deze mensen, die beneden staan, hem juist naar beneden hadden gelokt om hem iets aan te doen? Kon ik iets doen? Moest ik wat doen? Moest ik hier blijven zitten totdat het gevaar geweken is?

Wie waren die mensen? Wat hadden wij misdaan? Hadden deze mensen zich vergist? Ging het niet om ons, maar om een van de burenen?

Remon was ook niet meer de jongste. Straks hadden ze een geweer bij hen en schoten ze hem neer... Je hoorde tegenwoordig zo vaak dat er iemand was overleden bij een vergissingsmoord.

Ik was zeven en vijftig. Remon was tien jaar ouder. We voelden ons natuurlijk niet oud, maar toch merkten we allebei dat het huis ons langzamerhand wel te groot werd.

Vandaag nog hadden we het erover gehad hoelang we hier nog zouden blijven wonen. Remon had een mooi appartement gezien dat nog gebouwd moest worden in Bergen.

We woonden al jaren in Schoorl. Je kon de drukte opzoeken van het toerisme en de fietsers, maar dus ook de rust.

Bij ons huis was het heerlijk rustig. Ik had nooit gehoord dat er in het dorp geklaagd werd over baldadigheid van jongeren of iets dergelijks.

Misschien waren het migranten die hier beneden stonden. De vraag bleef: waarom dan?

Ik had gehoord dat ze de laatste tijd buitenlanders opriepen voor arbeid, grotendeels voor werken op het land. Het scheen dat een vakantiepark hier vlakbij een aantal immigranten huisvestte voor het bewerken van de vele tulpen- en hyacintenvelden die wij hier rijk waren.

Het hele dorp sprak erover. Kees, de slager, had tegen mevrouw de Boer gezegd, toen ik van de week vlees ging halen voor de barbecue, dat de Nederlanders het niet wilden doen. Hoe belachelijk het was dat de jeugd liever naar het strand ging en geen geld meer wilde verdienen. Vroeger in zijn tijd blablabla.

Was dat zo? Of wilde de jeugd niet meer voor het lage salaris aan de gang? Ik vermoedde het laatste. Natuurlijk moesten de gewassen uit de grond gehaald worden, wilde de kweker er geld aan verdienen, maar als ik naar hun woningen keek dan gebeurde dat echt wel.

De jeugd van tegenwoordig was niet gek.

Maar als het migranten waren, waarom braken ze dan niet gewoon in, in plaats van dat ze een baksteen door de ramen gooiden?

Langzaam wenden mijn ogen aan de schemer. De mensen buiten kregen langzamerhand een gezicht. Gezichten die ik kende.

Tot mijn verbazing zag ik onze burens met stokken en boze gezichten beneden staan. Ze schreeuwden woest en stonden met gebalde vuisten. Patrick, Alex en Swen, samen met nog een man waarvan ik de naam niet meer wist. De vader van drie kinderen die net een paar weken geleden bij ons waren komen wonen.

Aan de lichaamshouding van de mannen te zien waren ze woest. Verward wreef ik in mijn ogen. Wat was er in ‘s hemelsnaam aan de hand? In de verte hoorde ik de sirenes. *Gelukkig*, ging er door me heen.

Het blauwe zwaailicht verlichtte de hele tuin. Net voordat de agenten uitstapten zag ik dat Remon naar buiten liep. Het geschreeuw tegen hem was volgens mij tot aan het einde van het dorp te horen.

Even was ik bang dat ze Remon aan zouden vliegen. Wat zou Remon dan doen? Remon heeft zo’n opvliegend karakter. Zeker als ze aan zijn spullen zaten kon hij woest worden. Ik zag buurman Patrick naar boven kijken. De maan kwam net achter een wolk vandaan. Zijn gezichtsuitdrukking zou ik de rest van mijn leven nooit meer vergeten. Hij leek op een Viking zo’n Scandinavische man, waarvan ik vroeger op school, tijdens geschiedenisles, wel eens beelden had gezien. Ik schrok me dood en snel schoot ik achter het gordijn.

Met pijn in mijn hart en met kloppende polsen piekerde ik me suf over het waarom, terwijl ik waarschijnlijk al het antwoord op die vraag wist. Ik begon me te realiseren dat deze aanslag op ons gericht is. Wat was er gebeurd?

Eergisteren hadden we nog met zijn allen gebarbecued in onze tuin. Patrick en Natasja, samen met hun zoontje Tjibbe en hun heerlijke vijfjarige dochter Pleun. En Swen en Sonja, die hun derde kindje verwachtten.

Swen was de allerbeste buurman die je maar kon wensen. Hij hield alles voor ons in de gaten. Hij regelde zoveel voor ons, zonder dat we het hoefden te vragen. Swen en Sonja hadden nog jonge kinderen. Een jolige tweeling van acht: Sanne en Joeri. Ik was dol op die kinderen. Op alle kinderen, trouwens. Ze waren zo beleefd. Ze ruimden netjes alles op. Vaak zetten ze ongevraagd onze vuilnisbakken al buiten en haalden deze later weer binnen ook.

De buurvrouwen kwamen soms een kopje thee bij mij halen, vroegen aan mij of ik wat nodig had van de winkel, want ze moesten er toch naartoe. Ik was zo blij met deze dames.

Ik was al zo'n twee jaar opvang-oma, zoals zij mij noemden. Het begon toen Sonja met haar moeder onverwachts naar het ziekenhuis moest. Swen was op dat moment op zakenreis, en een beetje in paniek was ze naar me toe gekomen.

'Buurvrouw, u mag natuurlijk weigeren, hoor, maar zou u de kinderen van school willen halen?'

Ik zei gelijk volmondig ja. 'Maar natuurlijk! Zeg me maar hoe laat ik er moet staan, geen probleem.'

De opluchting in Sonja's ogen was groot.

'Echt, ik vind het helemaal geen probleem.'

De dankbaarheid die ze toen toonde was echt niet nodig geweest. Ik was juist blij dat ik wat voor haar kon doen.

Mijn leven was best wel saai. Ik had geen werk. Remon had erop gestaan dat we een huishoudster voor vier dagen in dienst namen, die de huishouding en de was voor ons deed. Ik had geen idee waarom, want ik had alle tijd. Maar hij wilde niet dat ik me druk zou maken over dat soort onbelangrijke dingen.

Ik haalde met een grote glimlach de kinderen op. Ik had een missie, een doel. Eindelijk iets om handen nadat ik thuis was komen te zitten. Ik genoot van die kinderen, met hun gebabbel en hun enthousiasme. Alles vonden ze leuk wat ik voor hen had verzonnen die dag, en zij lieten merken dat ze het enorm naar hun zin hadden gehad als ik ze na het eten naar huis bracht.

De moeder van Sonja bleek erg ziek te zijn en Sonja vroeg of ik haar wilde helpen om, zolang haar moeder in het ziekenhuis lag, de kinderen op te vangen.

Natuurlijk wilde ik dat.

Toen Sonja mij een paar weken later vertelde dat ze geen goede zorg voor haar moeder kon vinden, bood ik aan elke woensdagmiddag op de kinderen te passen. En zei dat ik ook wel op meer kinderen kon passen, mochten ze daar behoefte aan hebben.

Sonja was gelijk enthousiast en zou dit aan de andere burens doorgeven.

Binnen een paar uur stonden de eerste burens voor mijn deur, en zo ontstond mijn oppas-woensdagmiddag.

Ons huis was best groot. We hadden een groot erf met veel dieren, wat het geheel compleet maakte. Een walhalla voor kinderen. Voor elk kind was er aandacht en iets leuks te doen. Moeders van tegenwoordig hadden het ook zo druk. Ze renden vaak van hot naar her en de kleine kinderen vroegen ook nog de nodige aandacht.

Ik had met ze te doen en was blij dat ik iets voor ze kon betekenen.

De mannen hadden vaak een drukke baan en sommigen met onregelmatige diensten. Moeders die zelf een carrière hadden liepen zichzelf dan voorbij.

Ik wist dat vele moeders de woensdagmiddag verschrikkelijk vonden, omdat ze hun tijd eigenlijk beter konden besteden aan andere dingen zoals de was, de huishouding of even een momentje voor zichzelf.

Al gauw kwam er een vast groepje tot stand; de kinderen van Patrick en Sonja en de kinderen van Alex en Ramona.

Ik haalde ze van school, de lunch stond op tijd klaar, en na het avondeten bracht ik ze weer persoonlijk naar huis.

Ik vroeg enkel een onkostenvergoeding, en dat ging maar om een paar euro per kind. Ik genoot ontzettend van de kinderen om me heen en dat straalde ik ook uit. Ik had weer een doel.

Soms wou ik de klok op zaterdag wel vooruit duwen, omdat het me te lang duurde voordat de kinderen kwamen.

Kortom, ik keek iedere keer weer met plezier uit naar de woensdag.

Remon vond het gelukkig allemaal prima. Wat dat betreft was hij totaal geen moeilijke man. Hij genoot van de aandacht en zei vaak dat hij steeds meer van die kinderen ging houden. Op een dag zei hij tegen mij: 'Marianne, het lijkt wel alsof het mijn eigen kleinkinderen zijn.'

Ik genoot zo van gezellig samen aan een kopje thee zitten met lekkere koekjes erbij. Ik luisterde naar hun verhalen over school en over hun vriendjes. Ook vertelden ze het weleens als papa of mama boos op hen waren geweest. Dan troostte ik hen en probeerde ze uit te leggen dat het heel normaal was wanneer ze van hun ouders een standje kregen.

Ik knutselde met ze, las urenlang kinderboeken aan ze voor. Ik hielp ze met huiswerk; zo stak ik er ook nog wat van op. En als we echt niet meer wisten wat we konden doen, gingen we lopend naar het Klimduin. Een meer dan vijftig meter hoge zandberg bij Schoorl en bekend in heel Noord-Holland. Dan genoot ik wanneer ze van die grote zandberg naar beneden renden en ze hun kleine beentjes bijna onder hun kont vandaan holden voor een ijsje.

Bij slecht weer gingen we kaarten borduren, poppenkieren naaien en kleurplaten inkleuren.

Remon vond dat geldverspilling en wilde dat ik ook die kosten declareerde bij de ouders, maar dat vond ik niet nodig. Ik vond het heerlijk om al die geknutselde werkjes aan ze mee te geven.

Vaak zei hij: ‘Je koopt voor een vermogen iedere week bij de stoffenwinkel. Die ouders lachen zich rot. Je vangt de kinderen gratis op, je koopt je suf, en dan geef je het ook nog weg! Je moet die kinderen bij mij bij de beesten zetten. Daar hebben ze genoeg te doen. Dat vind ik veel verstandiger dan het naaien of borduren van fratsen! Je verwent ze veel te veel. Straks zijn ze hier alle dagen, en daar zit ik echt niet op te wachten hoor. Ik vind een middag prima, maar meer wordt het niet!’

Ik begreep het wel. Het was ook zijn huis. Twee dagen voordat ze kwamen kocht ik echt voor een vermogen bij de stoffenwinkels, boekenwinkels en noem maar op. Remon snapte niet hoeveel plezier ik hieruit haalde. Het verdriet dat ik nooit zelf kinderen heb mogen krijgen, knutselde en kocht ik zo een beetje van me af. Ik hou ervan wanneer kinderen genieten. Dan geniet ik ook.

Kinderen zijn nog zo puur en eerlijk. Hun gebrabbel en hun “grote” problemen zoals het niet krijgen van een pony of een hond. Een vriendinnetje dat haar niet had uitgenodigd op een verjaardagspartijtje, terwijl zij wel bij haar was geweest. Dit soort gesprekken hadden wij tijdens het knutselen. Heerlijk, ik genoot ervan. Zulke grote zorgen op die leeftijd. Joeri was altijd vrolijk en had ondanks zijn leeftijd al een goed gevoel voor humor. Pleun was de brabbelkous. De jongens gingen vaak met Remon naar de beestjes. Saar, Annabel en Dries woonde nog niet zo lang bij ons in het dorp. Zij kwamen vanuit een dorp verderop maar pasten er supergoed bij. Het waren allemaal schatjes en ik was dol op ze. Ieder kind was anders en dat maakte het juist zo leuk. Ik zorgde er meestal voor dat ik geen afspraken had en mijn boodschappen al in huis had, maar soms kon het niet anders. Remon nam het dan van mij over. ‘Als het maar niet te lang duurt,’ zei hij dan. Wanneer ik iets later thuiskwam waren de kinderen altijd zoet samen met Remon bij de diertjes aan het spelen.

Oh mijn God, Fientje en Sjaan, mijn mopshondjes, waren beneden! Ik moest naar beneden om te kijken hoe het met hen gesteld was. Gelukkig werd het geschreeuw buiten minder en ik ging ervan uit dat het geruzie gesust was door de politie. Er waren nog twee politieauto’s bijgekomen en ik zag hoe zij de boze mannen uit elkaar haalden en dat die langzaam wegliepen. Ze gingen richting het huis van Swen. Remon bleef achter met twee agenten. Ik slaakte een zucht van verlichting, trok mijn rode ochtendjas strakker aan, ontweek het glas en liep naar beneden. Als eerste naar de keuken, waar mijn hondjes moesten zijn. Ze lagen tegen elkaar aan te bibberen onder de keukentafel. Ze zagen mij en stonden snel op en kwamen onder hun schuilplaats vandaan.

Ik tilde ze allebei op, onder iedere arm een, en liep mijn huiskamer binnen. Met lede ogen keek ik naar de ravage die binnen een paar minuten in onze woonkamer was ontstaan. De ramen waren ook hier het doelwit geweest.

Overal lagen honderdduizend stukjes glasscherven op de vloerbedekking. Fientje dook in mijn oksel alsof ze wilde aangeven dat ze het niet wilde zien. Sjaan bleef maar bibberen alsof ze het koud heeft. *Straks bezwijkt ze nog aan een hartstilstand*, ging er door me heen.

Door geruststellend te sussen en lieve woordjes te fluisteren probeerde ik haar rustig te krijgen.

Het gordijn wapperde mijn huiskamer binnen. Ik kon wel janken. Het leek maar niet tot me door te dringen wat er in de afgelopen paar minuten is gebeurd.

Beduusd ging ik op de bank zitten. De hondjes op mijn schoot kropen tegen elkaar aan. Hun angstige trillen was verschrikkelijk.

Remon was nog buiten. Ik durfde niet, om te horen wat er nu was gebeurd. Ik wilde wachten totdat Remon binnenkwam en mij zou vertellen dat het allemaal een misverstand was geweest.

Was ik hierbinnen trouwens wel veilig? Straks kwamen ze binnen...

Even bedacht ik me dat het misschien wel beter zou zijn wanneer ik Remon zou ondersteunen, maar ik liet het idee gelijk weer varen. Ik kreeg de vlekken al in mijn nek als ik bedacht als ik daarheen moest.

Ik praatte mezelf aan dat hij zo wel binnen zou komen en mij uitleg zou geven over wat er is gebeurd. Ik voelde me als een zombie en verdwaasd keek ik om me heen. Overal waar ik keek fonkelde glas. Het leken wel kleine diamanten.

Ineens stonden Remon en twee agenten voor me. Hij pakte mijn koude handen vast. Fientje begon heel hard naar hem te grommen alsof zij wilde zeggen dat hij van haar vrouwtje af moest blijven. Er stond verdriet in zijn ogen.

Vragend keek ik hem aan. Met zijn duim veegde hij een traan weg van mijn wangen. Hilde ik? Ik had het niet eens door.

Ik voelde me leeg.

Ik zag hoe Remon om zich heen keek en meerdere malen een hand door zijn haar haalde.

‘Remon? Ik snap het niet? Dat zijn toch onze burens? Waarom zijn zij zo boos? Wat is er gebeurd?’

Een politieagente zei tegen Remon dat het beter was om even niet te antwoorden en vroeg mij hoe het met me ging.

Wat een dom wijf, dacht ik heel even. Moesten zij niet de schade opnemen?

‘Wilt u aangifte doen van vernieling, mevrouw Verhoeve?’

Aangifte? Even kon ik me niet bedenken wat dat is. Kon dat dan? Moest dat dan? Ik schudde mijn hoofd. Het leek me beter om op dit moment niks te doen. Misschien kwamen morgen de burens wel zelf langs en wilden zij de ravage opruimen.

Als ik nu aangifte zou doen had ik het misschien wel verpest.

Dit moest berusten op een misverstand. Dat kon niet anders.

Ik wilde eerst weten wat hier gebeurd was en waarom.

Ineens vroeg ik mij af waar Remon mij geen antwoord mocht geven. Wat was dat voor dom gelul? Ik mocht toch weten wat er aan de hand was, of niet soms? Dat wijf moest hier helemaal niet zijn! Zij moest naar de burens. Daar moest ze gaan vragen waarom wij belaagd werden! En niet hier achter Remon blijven staan als een waakhondje dat ieder moment haar prooi kan bespringen!

Remon schudde zijn hoofd. Met een zucht ging hij naast me zitten. Weer gromde Fientje als een malle. Normaal zou ik haar op haar donder geven, maar ik liet het zo.

De agente ging als een militair voor hem staan; haar benen uit elkaar en haar armen op haar rug.

Ga gewoon weg! wilde ik schreeuwen. *Ga mijn huis uit! Ga naar huis, of naar het huis van de menssen die ons dit hebben aangedaan! Ga boeven vangen! Laat ons met rust!*

Ik had weleens gelezen dat er iedere minuut een misdaad wordt gepleegd. Dat was toch veel belangrijker dan hier te blijven staan?

De andere agent, een jong jochie die volgens mij net de academie had afgerond, pakte iets van de grond. Zonder iets te zeggen liep hij naar zijn collega toe. In zijn handen hield hij een baksteen vast.

Is dat geen bewijs? ging er door mijn hoofd. *Daar zit toch DNA op?*

‘Leg die steen terug! Je verpest het bewijsmateriaal zo. Als jullie hierdoor steken laten vallen en de verzekering keert de schade niet uit, houd ik jou verantwoordelijk, hoor,’ sneerde ik.

Even keek ik mijn man aan met dien verstande dat hij mij bij zou staan en mee zou dreigen, maar Remon zei niks. Hij keek me niet eens aan. Hij bleef naar de grond staren.

‘Remon, zeg jij eens iets!’ blafte ik gefrustreerd naar hem. Remon keek mij niet aan en bleef naar de grond staren. Hij zuchtte diep. ‘Marianne, ik zweer het: ik heb niks gedaan! Ik zweer het!’

In mijn gedachtes ging er van alles rond. Had Remon iets verkeerd gezegd tijdens de barbecue? Hij kon af en toe niet altijd even tactisch zijn, maar waarom waren alle burens zo woedend? Waarom kwamen ze niet bij ons thuis om het uit te praten? Waarom hadden ze die bakstenen door mijn ramen gegooid? Dat doe je toch niet bij een klein meningsverschil? Ik snapte er niets van.

Ineens uit het niets sprong ik op. Fien en Sjaan vielen van mijn schoot en renden gelijk naar de salontafel waar ze bibberend tegen elkaar onder gingen zitten. In het wilde weg begon ik het glas op te ruimen, totdat Remon mijn hand hardhandig vastpakte.

’Marianne! Laat liggen! Ga zitten!’

Even keek ik hem aan. De woede gierde door mijn lijf, maar ik hield wijselijk mijn mond om te zeggen: ‘Flikker op, vent!’

Je snauwt naar mij, maar volgens mij heb jij dit aangericht!
Jij hebt ons verjaagd hier uit de buurt!’

Ik durfde Remon nooit tegen te spreken. Maar het liefs wilde ik nou alle scheldwoorden die ik in mijn gedachte had zitten en op het puntje van mijn tong lagen tegen hem schreeuwen. ‘Niet echt handig, he?’ sneerde hij. ‘Als je het nu weghaalt dan is het bewijs weg!’ Zijn ogen spotten vuur. Geen angst alleen maar woede.

Remon had gelijk, dus met een diepe zucht ging ik weer naast hem zitten. De agente vertrok geen spier. Ineens kwam er nog een man in mijn kamer. Ze keken me allemaal even aan zonder zich voor te stellen. Zij vulden mijn grote huiskamer. *Dat zijn veel politiemensen voor een proces-verbaal*, dacht ik. De agenten die eerder binnen waren deden een stap naar achter. De man geeft mij een hand en stelt zichzelf voor als Berend Jansma. Hij kijkt Remon aan en zegt; ‘Meneer Verhoeve, u staat onder arrest. Alles wat u zegt kan tegen u gebruikt worden, u heeft recht op een advocaat en ik raad u aan om deze ook te nemen. U heeft het recht om te zwijgen. U wordt verdacht van seksueel misbruik, aanranding en verkrachting bij minderjarige kinderen. Remon wordt door de agenten van de bank getrokken. Hij wordt geboeid en hardhandig afgevoerd. Mij met grote verbazing achterlatend.

Remon

'Nee papa, nee, nee, nee!!! Ik wil niet met opa mee. Ik wil opa niet troosten. Ik haat opa!' Hoe vaak ik deze droom niet had... het maakte me gek.

We waren jarenlang een hele gelukkige familie geweest, mijn vader, moeder, mijn broer Sebastiaan en ik.

Onze boerderij stond vlakbij Schagen. Opa en oma woonden bij ons in het achterhuis. Totdat oma, wat ik pas later begreep, zichzelf van het leven had beroofd.

Hoofdstuk 2 - Marianne

Oktober 1998

Ik snapte er niks van. Ik zag er toch niet zó angstaanjagend uit? En ik had een goede baan. En toch, veel van mijn vriendinnen waren allemaal al gesetteld, behalve ik. Aandachtig bekeek ik mijzelf in de spiegel. Oké, ik was niet de knapste en ik had een vrij alledaags gezicht. Tien kilo te licht volgens de BMI berekening, maar dat betekende toch niet dat ik onaantrekkelijk was? Er zou toch wel érgens een man op deze aarde rondlopen die mij wel leuk vond? Natuurlijk had ik wel een paar vriendjes gehad, maar die hadden het na een paar keer al af laten weten. Vaak belden ze niet eens terug, of ik zag ze wat later in de kroeg met een ander staan zoenen. Zoveel kapsones had ik niet, maar ik had vriendinnen die lelijker waren dan ik en die nu al met een kind op de bank zaten, samen met hun man, terwijl ik nog steeds aan het zoeken was.

Op mijn achttiende was ik het huis uit gegaan. Ik hield het thuis niet meer uit. Mijn vader gaf steeds aan dat het tijd werd om te vertrekken. Hij zei steeds dat zij eraan toe waren om met zijn tweeën verder te gaan.

Ik had twee broers en een zus. Die gingen al op jonge leeftijd verderop studeren, waardoor zij al jong op studentenkamers woonden.

Het was gewoon tijd om op eigen benen te staan. Ik ergerde me vaak dood als ik beneden op de bank bij mijn ouders zat. Mijn moeder deed alles voor mij en mijn vader. Ik had mijn moeder altijd een sloofje gevonden, maar als ik dat in de groep gooide zei ze oprecht dat ze het heerlijk vond om voor ons te zorgen.

‘Je vader werkt heel hard voor ons om alle rekeningen te betalen,’ zei ze als ik er weleens wat van zei.

De discussies die daarna volgden mondden vaak uit op ruzie.

Ik stond heel anders in het leven dan zij en dat botste. Ik kon ook totaal niet met die mensen praten over mijn verdriet en onzekerheden. De gewone dagelijkse dingen werden vaak meteen afgekapt, of zij negeerden mij gewoon. Mijn moeder zei vaak dat alles wel weer goed kwam en dat als ik er niet aan dacht het er ook niet was. Vaak sloot ik me dan op in mijn slaapkamer, mij voornemend om de volgende dag het huis te verlaten.

Mijn eerste huurhuisje stond middenin het centrum van de stad Schagen. Niet veel later begon ik mijn eigen bedrijf. Uiteindelijk kocht ik een leuk huisje in Schagen.

En toen begonnen mijn eierstokken te rammelen. Tijd voor een leuke man.

Via via was er een date voor mij geregeld. Normaal stond ik daar niet voor open, maar volgens een vriendin was hij echt heel leuk. Ze liet mij zijn foto zien. Hij leek mij iets te oud, dus in mijn gedachten was hij al afgeschreven.

Maar ik was inmiddels vijfendertig. Mijn biologische klok begon steeds harder te tikken, dus ik moest dit jaar wel met een man thuiskomen om in ieder geval te hopen dat ik mij nog kon voortplanten. Anders was ik genoodzaakt om bij de spermabank een zaadje in te laten planten. Ik wilde zo graag kinderen. Het leek mij heerlijk om echt iets van jezelf te hebben. Vaak keek ik jaloers naar moeders die hun kind troostte of spontaan een kus kregen van hun kind. Die kleine armpjes om moeder haar hals heen, deed mij echt smelten. Het leek ook wel alsof om mij heen overal kinderen waren. Alsof het lot mij tergende met dat het tijd was om mijn eigen gezin te stichten.

Remon en ik hadden eerst wat gebeld met elkaar en dat was wel heel gezellig geweest. Remon, zo heette hij, had een droge humor. Al had ik hem nog niet in levenden lijve ontmoet, ik werd al snel verliefd op zijn karakter. We hadden veel raakvlakken. Hij wilde ook niet in de stad wonen, bijvoorbeeld. Hij hield van dieren en van het strand. Hij hield

van mooie vakanties, niet op een resort, maar backpacken van het ene deel van een land naar het andere deel.

Hij vertelde niet veel over zijn verleden. Ik wist dat hij gescheiden was, geen kinderen had en nu alweer een paar jaar vrijgezel was. Als ik meer over hem wilde weten moest ik maar met hem daten, had hij gezegd.

Ik was ook best voorzichtig met vertellen over mezelf. Ik wilde een man waar ik oud mee kon worden, en niet straks als gescheiden moeder op het schoolplein staan en afhankelijk moeten zijn van alimentatie. Ik moest er niet aan denken.

Na een paar weken besloten we om elkaar te ontmoeten.

Dat was het nadeel als al je vriendinnen al gesetteld zijn.

Eerst nodigden ze je uit, gaven aan dat ze het gezellig vinden dat je er bent, maar mondjesmaat kreeg je het gevoel dat je te veel bent. De verliefde stelletjes wilden samen zijn en zaten op zo'n vrijgezelle muts niet meer te wachten.

Eerst kreeg je chips en glazen vol wijn, maar zo zoetjes aan bleef het alleen bij koffie en met een beetje mazzel een koekje erbij.

Een vriendin, het was wel stoer van haar om het zo te zeggen, zei gewoon: 'Marianne, Thijs houdt niet zo van volk om hem heen. Ik vind het heel gezellig als je komt, maar kom dan overdag. En zou je dan voor vijf uur weer weg willen gaan? Dan heb ik nog even de tijd om aan het eten te beginnen voordat Thijs thuiskomt. En oh ja, het liefst niet in het weekend. Die wil Thijs met mij alleen doorbrengen.'

Het grappige was dat ik doordeweeks vijf dagen werkte. Het signaal was duidelijk, maar ik snapte het wel. Mannen houden niet van vrouwenpraat en als ik eenmaal op mijn praatstoel zit wordt het nachtwerk. Dus begreep ik de hint van haar maar ook van mijn andere vriendinnen, terwijl die het niet eens direct tegen mij durfden te zeggen.

Dus zo kwam het dat ik vaak 's avonds alleen op de bank zat, voor de televisie en met Lana de kat op schoot, gewapend met een zak chips en een fles wijn.

Mijn hele klerenkast had ik overhoop getrokken. Wat moest ik in ‘s hemelsnaam aan vanavond? Ik had op mijn werk bedacht dat ik gewoon in een spijkerbroek zou gaan met een topje en een colbert. Een trui vond ik te simpel, al neigde ik er wel naar. Met een grote trui zag hij niet hoe mager ik was. Er was ooit eens een man geweest die gekscherend tegen mij had gezegd dat hij alleen aan de stand van mijn voeten zag wat mijn voorkant was.

Ik was dagen mijn bed niet uitgekomen. Wisten mensen dan niet hoe moeilijk het was, als je er alles aan deed om te groeien? Des te meer ik at, des te meer ik afviel.

Uiteindelijk, nadat ik me wel twintig keer had verkleed, besloot ik voor een simpele zwarte broek met een wijd shirt en een groot gebreid vest te gaan.

Mijn asblonde haar wilde natuurlijk niet hoe ik het wilde; het knetterde en pluisde als de pest. Ik haatte mijn krullen. Een erfenis van mijn overgrootvader, zei mijn moeder altijd wanneer ze, met harde hand, alle klitten eruit borstelde.

Dus deed ik het in een strakke knot. Ik pakte wat scheerzeep en smeerde dat in mijn haar. Iedereen zei altijd dat scheerzeep je haar afbrak, maar ik wist beter. Voor mijn onhandelbare haren was scheerzeep de enige remedie. En nee, ik kreeg er geen haaruitval van. Mijn haar zat dan juist op zijn plaats en bleef daar zitten totdat ik het weer ging wassen.

Bij het opbrengen van mijn mascara kreeg ik uit het niets een niesbui, waardoor het borsteltje plus de net geverfde wimpers een zwarte afdruk achterlieten op plekken waar het niet behoorde te zitten. Dus kon ik weer opnieuw beginnen.

Het vroom buiten, maar ik had het zweet op mijn voorhoofd staan. Als dit een voorbode was voor vanavond dan kon ik beter naar mijn bed gaan, samen met een zak paprikachips, een grote chocoladereep en een fles witte wijn. Het zou toch waarschijnlijk niks worden.

Vol frisse tegenzin pakte ik mijn autosleutels en reed naar het restaurant in Schagen waar Remon op mij zou zitten te wachten. Een blik op de klok vertelde me dat ik maar twintig minuten te laat zou komen.

We zouden een hapje gaan eten en ik zou wel zien hoe het verder ging.

Ik had Remon geen onaantrekkelijke man gevonden toen ik de foto van mijn vriendin zag. Hij leek rond de dertig jaar. De foto was beter dan in real life. Ik vond hem nu een beetje stoffig en saai. In het begin kwam het gesprek niet op gang. Ik was in eerste instantie best wel teleurgesteld. Hij had niet eens een bosje bloemen of bonbons voor me meegenomen, terwijl hij mij had verteld dat hij wel romantisch was. Nou, niet dus! Dit was het eerste leugentje geweest waarop ik hem had betrapt. Ik liet hem ermee weggkomen, omdat ik ook gelogen had door hem te vertellen dat ik hem knapper vond dan op de foto. Tja, ik moest toch wat zeggen om het ijs te breken?

Ik vond zijn ogen daarentegen helemaal geweldig. Ze konden mij in een paar minuten helemaal in vuur en vlam zetten. Ik geloofde nooit in liefde op het eerste gezicht. Ja, knappe filmsterren of zangers met een goed figuur die je vroeger aanbad, maar niet een doorsnee man.

Het waren echt zijn ogen en zijn humor waar ik op viel, en Cupido deed zijn werk meteen goed; het klikte.

Remon was echt een leuke vent, een lot uit de loterij. Zijn donkerbruine haren waren iets te lang maar dat maakte hem wel artistiek. Zijn grijze slapen vond ik wel gedistingeerd staan. Prachtige bruine ogen die een beetje afliepen, een hoekig gezicht, en een hagelwit gebit. Eerst dacht ik dat hij een “kunstklapper” droeg, maar hij vertelde mij dat het nog zijn eigen tanden waren.

Hij had een goddelijk figuur, niet te mager en niet te dik. Precies goed, vond ik. Toen ik hem vroeg hoe hij zo fit bleef zei hij dat hij veel aan sport had gedaan en dat zijn werk ook

het een en ander eraan toe had bijgedragen. Hij vertelde mij dat hij in de afvalproducten zat.

Eerst dacht ik dat hij huisvuil bedoelde, maar toen ik doorvroeg begon hij te lachen. 'Nee joh, ik zit in de voeding dieetproducten.'

Het enige nadeel aan hem was dat hij vegetarisch was. Ik vond het wel nobel dat hij dat was geworden omdat hij een dierenvriend was, maar ik ben iemand die alles laat staan behalve haar vlees. Het dier was toch al dood.

Maar toen Remon mij vertelde hoe het in slachthuizen er aan toeging en ik keek op dat moment toch wel even anders naar mijn overheerlijke bruinegebakken biefstukje die badend in de jus met gebakken uienringen op mij lag te wachten. Maar ik at het toch met veel smaak op.

Remon had eerst een ander soort bedrijf gehad. Samen met zijn broer Sebastiaan was hij een aannemersbedrijf begonnen. Hij had er een burn-out aan overgehouden. Ze waren in te korte tijd te groot geworden, vond hij zelf, waardoor ze het overzicht kwijtraakten.

Na een intensieve juridische strijd om zijn aandeel, die later goed verkocht werd, was hij op. De ruzie met zijn broer had hij verschrikkelijk gevonden en hij was daar bijna aan onderdoor gegaan. Pas na een jaar had hij zichzelf bij de kraag gegrepen en was een paar maanden naar Thailand gegaan. Daar had hij zichzelf weer teruggevonden. Daar was hij ook in aanraking gekomen met het product waar hij nu in handelde, en hij had zijn leven weer op de rit gekregen. Hij miste alleen nog een vrouw aan zijn zijde.

Om geld hoefde hij zich niet meer druk te maken, vertrouwde hij mij toe, al had hij het geld niet op zijn rekening staan maar geïnvesteerd in vastgoed.

Hij was ooit getrouwd geweest. Zijn vrouw Andrea was echter verliefd geworden op zijn broer Sebastiaan. Ze waren met een vechtscheiding uit elkaar gegaan en hadden al jaren geen contact meer. Samen hadden zij geen kinderen gehad.